

[J. M. Pedersen.]

førsteret til opfindelserne, men jeg mener som sagt, at det bliver en temmelig vanskelig og ret uløselig opgave for os her at lave regler. Og med hensyn til den frist, der er tale om i forslaget, at arbejdsgiveren inden 4 måneder skal give besked om, om han vil købe en opfindelse af sin arbejdstager, finder jeg det meget vanskeligt, for ikke at sige helt umuligt, at sætte en sådan frist i en lov, for selvom mange gange en eller to måneder, ja, måske kun 14 dage, vil være tilstrækkeligt til at undersøge, om en opfindelse er noget værd, kan der i mange tilfælde gå både halve og hele år. Derfor synes jeg, det vil være farligt at sætte en tidsfrist; det kan være så variabelt, efter hvad opfindelsen går ud på.

Men heller ikke jeg vil forlænge forhandlingen her ved første behandling, men jeg vil henvise til de udtalelser, som mit partis ordfører, nu afdøde hr. Niels Pedersen, ved tidligere behandlinger har fremsat. Han var jo ifølge sit arbejde særlig godt inde i de problemer, vi her behandler, idet den virksomhed, han var leder af, havde en masse patenter, og jeg tilslutter mig fuldtud hans udtalelser og håber, at de, der skal arbejde med forslaget — jeg går ud fra, at det kommer i udvalg — vil læse igennem, hvad hr. Niels Pedersen har sagt; jeg henviser til folketingets forhandlinger den 26. oktober 1951 sp. 528.

Med disse ord vil jeg slutte mit indlæg og håbe, at der kommer noget godt ud af behandlingen, men jeg tror ikke, vi kan løse denne opgave.

Ministeren for handel, industri og søfart (Lis Groes): Jeg vil gerne takke ordførerne for den velvilje, der er kommet til udtryk gennem deres indlæg her i dag. Spørgsmålet er blot, om ikke lovforslaget drukner i lutter velvilje, selvom den sidste ærede ordfører gjorde sit til, at det ikke skulle ske. Men jeg vil gerne for min part tilsige medarbejde, og jeg håber, vi virkelig kan nå frem til et resultat. Afgørende for, om forslaget skal vedtages eller forkastes, må vel være, om det netop stiller arbejdstagerne bedre eller ej.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Lindberg: Jeg tillader mig at foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i postloven.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 321; fremsættelsen findes i tidenden sp. 879).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den under punkt 5 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring i statsbaneloven.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 327; fremsættelsen findes i tidenden sp. 881).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Poul Hansen (Svendborg): De to forslag, der her behandles, kommer sikkert ikke som nogen overraskelse, da de faktisk i flere måneder har været varslet. I selve postloven forudsættes jo, at postvæsenet rent forretningsmæssigt skal kunne hvile i sig selv. Således har det også været i de foregående år, men omkostningernes stigning har efterhånden ændret tilstanden således, at hvis det fortsat skal være tilfældet, vil en ændring af taksterne være nødvendig. Jeg kan give tilslutning til, at det rent forretningsmæssige synspunkt opretholdes på dette område, og derfor giver de ændringer, der nu foreslås, mig ikke anledning til særlig omtale. Dog skal jeg bemærke ganske enkelte ting.

Når talen er om ændring af brevtakstens størrelse, synes jeg, man må erkende, at det er en lempelig måde, man har valgt. Breve på under 20 g berøres jo ikke, men den grænse, der ellers lå ved 50 g for den laveste takst, sættes ned til 20 g. Det berører altså ikke folks almindelige korrespondance, at taksten sættes op for breve mellem 20 og 50 g, og samtidig opnår man, som det siges i bemærkningerne til forslaget, at man får en vis skandinavisk koordination på dette område. Skulle jeg hæve en kritisk